

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ – ÚTINAPLÓ

Pályázat kódja:	HAT-KP-1-2023/1-001821
Pályázat megnevezése:	Csallóköz kincsei
Megvalósítás időpontja:	2024. május 21. – 2024. május 24.
Intézmény neve:	Deák Téri Általános Iskola
Résztevő diákok száma:	30 fő

A megvalósult program leírása:

Pünkösdhétfő utáni kedden indultunk el négynapos kirándulásunkra a Csallóköz kincseit felfedezni. Első állomásunkon Révkomáromban tettünk egy sétát, ahol még ma is a lakosság magyar többségű. A belvárosban megtekintettük a Klapka-téren álló, a város hős védőjének, Klapka Györgynek 1896-ban felavatott egész alakos szobrát, valamint az Európa-udvart.

Utunk ezután Gútára vezetett a Kis-Duna régi medréhez, ahol megtekintettük a különleges, úszó hajómalmot, Közép-Európa leghosszabb fedett fahídját és annak gyönyörű természeti környezetét. Sáli Ilonka néni nagy odaadással mesélte el nekünk a hajdani malom működését, megszűnését és múzeummá alakítását is.

A sokat emlegetett bösi vízlépcső volt a következő állomásunk. Szemügyre vettük a vízierőmű turbinarendszerét, a víztározót és a felvízcsatornát. A bösi erőművet és a tengernyire duzzasztott Dunát nagy élmény volt közelről látni, és szerencsénk is volt; egy hajóátemelést is elcsíptünk ottlétünk alatt. Megbeszéltük a történelmi hátteret, a környezeti khatásokat különösen a Szigetköz vízi élővilágára.

Első napunk végén Dunaszerdahelyen jártunk a Csallóközi Múzeumban. Ez a város legjelentősebb műemléke, benne régészeti és őstörténeti gyűjteménnyel. Az emeleten lévő kiállítás a táj népi építészetével foglalkozott, volt itt korhű paraszti konyha és szoba, valamint martosi tisztaszoba is. Az épületben helyet kaptak olyan munkaeszközök, amik például a kenderfeldolgozásnál, szövés-fonásnál vagy épp az aranymosásnál voltak szükségesek.

A nap végén Alsóbodokon elfoglaltuk a szállásunkat, ahol Lívia asszony és csapata finom vacsorával várt minket.

Kirándulásunk második napján a nagycétényi alapiskolába látogattunk, ahol Bartos Boglárka igazgatóasszony és kollégái, valamint a diákok is szívélyesen fogadtak minket. Ismerkedtünk, barátkoztunk, bemutattuk településünket és iskolánkat. Az iskola egy része erdei iskolában volt, azonban így is tartalmasan telt ez a délelőtt. Sajnos a betervezett focimeccs elmaradt, az időjárás nem

volt kegyes hozzánk, a szakadó eső elmosta a sportrendezvényt. Nagyon megható volt az egész látogatás, pedig már tavaly is megtapasztalhattuk vendéglátóink kedvességét.

Délután a dévényi várat tekintettük meg kívül-belül. A vár Magyarország határerődítményei közé tartozott. A helyörténeti forrásokban Magyarország kapujának – porta Hungarica – nevezték, mert innen lehetett Alsó-Ausztriából Magyarországra jutni. 1809-ben Napóleon katonái felrobbantották. 1896-ban az ezeréves Magyarország tiszteletére emelt hét emlékmű egyikét, egy magas oszlopot, a dévényi felsővár elpusztított tornyának helyére készítették el. A milleniumi Árpád-emlékművet, Jankovits Gyula alkotását az első világháború után robbantották le. Az apácorony alatt felidéztek az azt övező legendát. Sétát tettünk a Duna-Morva folyók összefolyásánál, ahol a vasfüggöny emlékműnél a kommunista rendszer áldozatairól is megemlékeztünk.

Következő állomásunk Magyarország egykori koronázóvárosa Pozsony volt. A várat gyalog közelítettük meg, amely 85 m magasságban emelkedik a Duna fölé. Már a honfoglalás előtt vár állott rajta, 902-től folyamatosan magyar uralom alatt volt, határvédő szerepe ekkor alakult ki.

A várból lesétáltunk a koronázó Szent Márton székesegyházba, ahol a templomhajót tekintettük meg. Ezt követően megismerkedtünk a történelmi múlt emlékeit tükröző belvárossal: Mihály-kapu, Academia Istropolitana, Prímás-palota. Egy óras szabadidő után visszatértünk a szállásra.

A harmadik nap szintén a várak és kastélyok jegyében telt. A Vág menti Inóc hegyvonulatának gyönyörű védőbástyájához, a nagytapolcsányi várhoz látogattunk, amely a középkortól a Rákóczi-szabadságharcig a környék központja volt. Romjai közvetlenül Kővárhely község felett tornyosulnak 525 m tengerszint feletti magasságban. A vár a 13.–14. század fordulóján épülhetett a Csák nemzetség birtokán. A várromnál a hajdani ostromok lefolyását is megbeszéltük.

Ezután a Kárpát-medence legromantikussabb lovagvárába, a bajmóci várkastélyba látogattunk. A vár nemcsak kívülről mesés, de belső berendezéseit, kialakítását is érintetlenül őrizte meg évszázadokon át. A Pálffyak egykori kastélyában Rákóczi Ferenc portréját is láthattuk. Sajnos a múzeumlátogatásunk nem volt zökkenőmentes. Mindössze félórát kellett várni és kaptunk is magyar nyelvű tájékoztatót, azonban egy - csak szlovákul beszélő - hölgyet kaptunk kísérőnek, aki szinte végighajtott minket a termeken, mintha időre mentünk volna. Ahhoz képest, hogy milyen borsos árat fizettünk, elég mostohán kezeltek bennünket szlovák barátaink. A kastély bejárata előtt megtekintettük Mátyás király hétszáz éves hársfáját. Állítólag alatta diktálta íródeákjának a teendőket, itt tartott egykor országgyűlést.

A nap végén a néprajzról híres Zoboraljára érkeztünk vissza Zsérére. A neves Zsibrice együttes alapító tagja, Bencz Ilonka várt bennünket, akinek a segítségével felidéztek Kodály Zoltán indíttatását arra, hogy ezen északi, Nyitra környéki, hagyományőrző magyar nyelvi szigeten kezdjen gyűjtésbe, majd természetesen közös énekléssel zártuk az ismerkedést. Megtekintettük a zsérei tájházat is.

Utolsó napunkon Alsóbodokon, szállásunk mellett megtekintettük a Vas-Turul előtt lévő gróf Esterházy János Emlékmúzeum tárlatát. A dombtetőre felérve felkerestük az Esterházy János hamvait magában foglaló sziklabarlangot. A mártírhálalt halt miniszter hamvait 2017-ben szállították haza szülőföldjére. Köszönet Csámpai Ottó és családja áldozatos munkáját az emlékhely megvalósításáért.

Ezután megtekintettük a Deáki Bencés Apátsági templomot, végül pedig Galántán a Honismereti Múzeumot, ahol különösen érdekes idegenvezetést kaptunk. Tanulmányoztuk a régió néprajzi, kulturális sajátosságait is, valamint egy fogászati kiállítást is láthattunk, amely egy fantasztikus időutazás volt. Ennek a foglalkozásnak a fejlődését a diákok döbbenetesen vették tudomásul, valamint megfogadták azt is, hogy a szájhigiénéért nem veszik félvállról.

Fáradtan, ám élményekben gazdagon érkeztünk haza Sopronba az esti órákban.

2024. június 4-én a Nemzeti Összetartozás Napján diákjaink élménybeszámolót tartottak a többi felső tagozatos tanulóinknak. A legjobb fotókból kiállítást is készítettünk, melyet megtekinthettek az érdeklődők a tanév végéig. A megemlékezés végén történelem és földrajz tárgyakból vetélkedtek az utazó diákok az Okosdoboz által kínált – természetesen felvidéki - kérdésekből.

